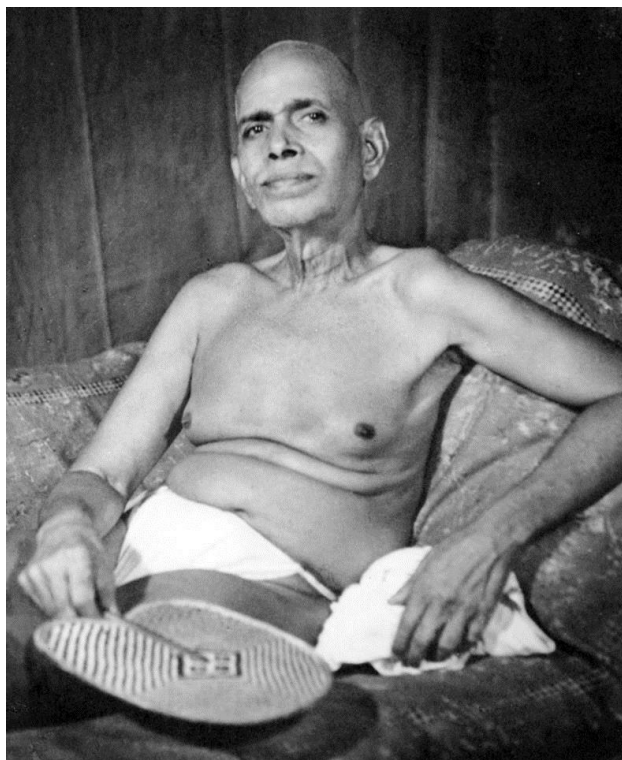

Absolutní Vědomí

Višvanáthasvámí

zveřejněno na www.rudolfskarnitzl.cz
(překlad Rudolf Skarnitzl, původ textu není znám)

Bhagaván Šrí Ramana Mahářiši

Cokoli vidíme je ne-Já a vidící sám o sobě je neměnný *átman* – pravé Já. Když se zabýváme sebezkoumáním a držíme se tohoto základního principu *védánty*, pak fyzické tělo, životní proud, který v těle působí a mysl jsou vyloučeny jako ne-Já. Nejvyšší známý princip v člověku, intelekt, jakožto uvažovací (rozlišovací) schopnost, je nutno také odmítnout jako ne-Já, jelikož je to jen schopnost toho, kdo je v jejím pozadí a který si na ni činí nárok. Kdo to tedy je? Intelekt sám o sobě není schopen trvání, a proto mizí. Co potom zůstává zdrojem onoho měnlivého já-pocitu? Tímto zdrojem je pravé Já, které tu je stále a je podkladem všemu, co se objevuje a mizí. Je podkladem všem vjemům při bdění, snění i podkladem tzv., nevnímání při hlubokém spánku.

I když je zde několika slovy vysvětlena pravda o pravém Já – *átmanu*, přeci jen existuje mysteriózní síla temnoty, která se ve védántě nazývá *avarana* a která tuto pravdu – pravé Já – zakrývá. Zahalující sílu temnoty lze vykořenit pouze pozorným sebezkoumáním. Nutno ho však provádět neustále. Tendence, existující v pseudo-já, vymizí pouze při vytrvalém úsilí přebývat v Srdci, tj., ve Zdroji.

V knize *Vivékačudámani* Šankara říká, že osvobození není nic jiného než vyhlazení ega spolu s jeho tendencemi. Bhagaván ve své písni *Átmavidja* říká, že pro počátek zrození *džňány* (poznání) je třeba milosti a k tomu je nutná opravdová snaha a láskyplná oddanost hledajícího, aby si milost zasloužil.

Když se milost setká s opravdovým úsilím, pak nastane dovršení nejvyšší touhy člověka, tj. spontánní přebývání ve vždy přítomném *átmanu*.

Átman je čiré uvědomování samo o sobě, zatímco mysl je uvědomování toho či onoho. Mysl nemůže ani na okamžik existovat bez nějakého objektu, protože její povahou je proces či vztah subjekt - objekt. Mysl zmizí, když je zbavena objektu, protože není schopná zůstat sama o sobě. Tehdy nedělené absolutní uvědomování – *átman* – vyzáří jednou provždy, jak to zmiňuje Ramana Gíta: „Když ego, které je přízrakem (fantomem) *átmanu*, zcela zmizí, pak to, co zůstane, je samotné *átman* v celé plnosti a dokonalosti. To je *džňána*, to je osvobození.“

Tomu, kdo je takto upevněn v *džňáně*, může vztah subjekt – objekt vystupovat a zase mizet, ale on sám zůstává jako neposkrvněné, čiré uvědomování, protože mimo něj neexistuje žádná jiná existence. Být *átmanem*, znamená uvědomovat si *átman*.

Z relativního hlediska, blízkost takového mudrce, který je běžně a za všech okolností v životě zakotven v *átmanu*, slouží jako cosi, co otevírá oči těm, kteří jsou v sevření klamu. Je neocenitelnou pomocí při jejich duchovním hledání. Působnost spirituální síly takto osvícených není omezena jen na dobu života jejich fyzického těla. Pokračují dále a ti, kteří na ně myslí a podrobují se jim, studují jejich životy, učení a následují je, dostávají se do okruhu jejich milosti, která je totožné se svrchovanou boží milostí. To je zkušenost mnoha duchovních aspirantů, kteří ve svém životě potkali Bhagavána a kteří se mu oddali, když ho slyšeli nebo se o něm nějakým způsobem dozvěděli. Osvícení mudrci jsou sami o sobě bezčasoví a jsou přítomni v každém čase a svou přirozeností září na cestě hledajícího a pomáhají mu všemožnými způsoby.

Nakonec nám dojde, že mimo uvědomování nemáme žádnou existenci a že není žádný svět mimo něj a že není jiného Boha než čiré uvědomění. Blahaplné uvědomování je jedinou Skutečností. Projevem Boha či Skutečnosti je mnohost – boží hra. Mudrc ve svém projevení musí hrát svou roli, přičemž v Srdci ví, že to je jen boží hra, že jedinou Skutečností je absolutní, blahaplné uvědomování.